

agenerant productiva nē, a lia uō totalis, sed que sit em amari  
p̄nicipa lra b e d em generante, uir uis amari estribuuntur  
immediate tam in amara producta.

Esse uō hinc temporis dicenda s  
tales actiones, non partiales q̄ bari, q̄ una actio totalis, non  
p̄nicipa lra b e d em generante, uir uis amari estribuuntur  
immediate tam in amara producta.

2. Productio nē potest esse creatio, productio subsistentis  
est emanatio: Sed ex creatio, et emanatio nō pot̄ fieri una to-  
talis actio: q̄ quævis illarum est totalis. Nec videtur sub-  
sistentiam esse nam̄ semper fieri unum p̄ se quæcumq̄ mod̄ v̄pro-  
ducantur: Ex parte q̄ illarum productiones efficiere etiā  
unam actionem totalem. Nam nā et fr̄i cō efficiunt unum  
per se, et m̄ mā est per creationem, et fr̄i d̄i mā talis p̄  
ductionem, quod non pot̄ accidere nisi sint actiones totales

Ita positio d̄m est utraq̄ p̄m cō  
eque p̄ babilis, quæ p̄ utriusq̄ fuerit p̄ponemus, et ob  
uenias. Prima idē n̄ia, q̄ assent productioem subsistentē  
est immediate generante tribuit. Hic afferenti s. Met.  
cap. 1. actiones esse suppositivum, uir subsistenti d. Thom.  
1. p. 1. q. 1. art. 3. afferens creatio et fieri esse v̄lum lū  
subsistentis.

Prima lōi p̄nicipa lra b e d em generante, uir uis amari estribuuntur  
immediate tam in amara producta.

tenum qd debetur Subsidiis, seu quae exhibent e se, ut qd inter ex  
tantum, quo pacto illud esse intelligendum est, ut can d fieri sunt lei  
subsidiis quod est pronuntari P. Thom.

2. **Ans** quod producit accidens, sit ea  
dem actione producit illud inherens: qd generans cum producit sul  
tam, sit eadem actione producit illud subsidiam. anto probati, qd  
accidens producit in fieri a subo: qd n prius est qd sit in subo: sed  
est in subo qd inherens: qd inherens sit est cum illud coria: qd aqua u  
feratur coria, unferatur qd immediata inherens. De qd qd accide  
ns e est in subo: qd si accidens unificatur subo qd inherens a se pro  
ductam, fieri e a se quod est impossibile. In bene infortur inherens e  
sit e immediata ab agente. Contri p bati qd eodem mo sehet accidens  
ad inherens, quo subo ad Subsidiam. Puri n admittit ante  
cedente uniusua p batiore repando coniam. Maior lasi est qd  
coria p se subo ut dicitur antecedit na subsidiam, et illa posi  
ta poterit produci subsidiam e a subo: ac ut inherens sit na  
cum coria accidens, ut probat argumentum. In bati b. Inherens e  
complementum coria accidens: sed complementum supponit lem  
q complerit: qd inherens supponit coriam accidens, atq adeo haerit  
na prior. Puri n supponere lem q complerit in ore e officiantis,  
sed n plerumq sunt hie na, sed supponit illa tanqua sua p fectibile

3. **Ans** accidens producat extra subo  
eodem actione producat inis ab agente p quem sit independens a  
subo: qd cum subo producat, immediate et ab agente eadem  
actione producat subsidiam. anto ut verum suppono. Contri p  
bati. qd ut sehet inis ille ubi accidens, ut se het in subo  
ubi negum hait: qd ead. Puri unuato antecedente, repando con  
iam. Maior lasi e qd inis ille accidens cum sit supra las non  
pot emanare ab ipso accidente, atque adeo opus est ut ab  
agente extrinseco unferatur, at uter subo bati ead ead modoy  
comaturalis substantia p pterea que a billa emanare non po  
est, neq n a liquid supra e. a bali quozati n e lauan producipi.

2<sup>a</sup> Si eadem actio requiritur subiecta fieri et subiecta, nulla  
substantia crearetur: unio est falsum: p<sup>o</sup> d<sup>o</sup> an<sup>o</sup>. Maior  
petit in subiectis equalibus quibus non possumus negare p<sup>o</sup> creationem  
a Deo fieri. Maior probat quod subiecta non est eadem actio et  
producta sic anima p<sup>o</sup> emanationem: sed hoc non est locum uniois:  
p<sup>o</sup> est. Probat haec minor quod si non sit creata, supposita mi  
e adiecta: sed hoc sufficit ut solat rationem uniois: p<sup>o</sup> est. Pro  
bat a<sup>o</sup> assumptum in hunc, in quo unio non est facta creantur, in non  
divi gen<sup>o</sup> creatur, sed genitus, quoniam unio non creatur, sed educit:  
sed non minus est de virtutibus loci compositi unio quam suppositi  
h<sup>o</sup> subiecta: p<sup>o</sup> est. Probat hunc argumentum a<sup>o</sup> rationem adhibi  
tam esse in tract. de causa finali breviter in se petendum.  
I<sup>o</sup> unionem esse factam a<sup>o</sup> modo, atq<sup>o</sup> adeo illud denominare genitum  
si sit creata, subiectum unio non esse factum sed factum esse p<sup>o</sup> pe  
rea a<sup>o</sup> illa non summi denominationem, sed anima q<sup>o</sup> potius habet  
locum facti: unde cum haec creata est, supponit divi creaturam.

S<sup>o</sup>. Si substantia emanat effectus a<sup>o</sup> ai  
sequitur humanitate a<sup>o</sup> d<sup>o</sup> pat<sup>o</sup> uniois h<sup>o</sup> verbo unitam: hoc  
est falsum: p<sup>o</sup> d<sup>o</sup> illud. Maior probat esse in se uniois h<sup>o</sup> supe  
nus posita ubi non datur primum actuum semper videtur passum de  
fictore. Unde in humanitate a<sup>o</sup> d<sup>o</sup> uniois videtur exhiberi in passu  
quo nati inclinatur ad sua suppositam producendam. Peti  
t<sup>o</sup> d<sup>o</sup> Maiorom: ad unum primum dices non semper datur unio  
Lentia ubi datur primum actuum. Nam si Deus se solo p<sup>o</sup>  
ducat p<sup>o</sup> prietate q<sup>o</sup> emanationem debent leuolare, et illa  
consonare non dabitur alia uniois h<sup>o</sup> in no<sup>o</sup>, ecce quod sit  
primum actuum. Dicitur p<sup>o</sup> prietate esse connata subiecto, et pro  
pterea, et ab illo non efficiuntur nullam datur leuolare h<sup>o</sup> in  
sed quocumq<sup>o</sup> modo, et comiter actus in subiecto q<sup>o</sup> est illius nati uniois.  
Deinde substantia divina, et si sit humanitati connata, non tunc  
contra illius nam, sed supra illam, et emittentur uniois pro  
pnam suppositam n<sup>o</sup>, et p<sup>o</sup> p<sup>o</sup> magis et variat illius p<sup>o</sup> p<sup>o</sup>.

quam sariante p'prie subiecta. Hæc sunt diuisi partib' potiora  
momenta q' si ponderentur, illam reddunt ardo & habitum

contra in inia ob. Ioh. cris. 34. scet. 6.

n' q. d. de incarnat. d. 8. scet. 3. Cuius primum funt in ob.

Humanitas (sicut) Dni producta e sine nati subiecta d' diuisam  
actionem unia verbo Dni s' e' causa e' actio producenti nam ab  
illa q' producit subiectam. Probatur ulterius, q' q' actio totalis  
uoluntat ex partibus, ita una q' ex utraque simultate alterius ut sine  
illa dari non possit ut patet de succenti & exemplis: sed actio pro  
ducenti humanitatem dari sine illa, q' producit subiectam: q' n' effici  
unt illa una actionem totalem. Restat diuisam e' actionem, qua fieri  
producta humanitas. Dni sine nati subiecta, ab ea qua a li qua  
humanitas producit' una p'pria supposita'itate producit': hæc  
n' pot' dari ut q' n' sic productio n' e' subiecta ut probatur  
argumentum. Quomodo etiam actio qua producit'ur accidens  
cum in hantia diuersa e' ab illa qua producit' sine in hantia  
vnta, ut ex p. tri' produci facile probari potest.

2<sup>a</sup>. Loca subia in actu p'xiam potent

heri aliquam opem: q' effectue sua producere subiectam. an' pro  
batur, q' n' e' eoriam ob' end' in actu: sed end' in actu pot' heri opem:  
p' ob'. Restat nam' q' istam actionem n' e' in actu sufficiens ad  
hoc ut aliquid producat, & opem seu emanem, quæ in liqore ob'  
uena actio, & easdem in p'no effectus legunt' e' cond' itones, quæ  
aliquæ actiones leguntur. Opus e' ob' ut n' sit in actu impletæ,  
quod non heri, nisi q' subiectam, atq' adeo ante illam nullam pote  
rit heri opem.

3<sup>a</sup>. Loca p'cedit ut diximus subiectam:

q' non pot' una ead' em' actione sub' uen' illa uen' ab agente  
ob' uen' eo. an' superius p'batum e'. Contra ob' condit' q' quomodo  
modum ipsa subiecta supponit n' actionem, ita productio illius sup  
ponit productionem n' e'. Non potest utraq' una actione produci.  
Restat negando contram. Ad q' obem dicit' n' e' inconueniens

eandem actionem totalem in diversis partibus et considerationes ea pri-  
or et posteriorem, quomodo in accidente videtur esse, eade-  
m actione qua producit se eius univaria, et in cum & univaria sit  
modus accidentis posteriori illa est in aliqua consideratione: sic  
et actiones partiales, quae producuntur. Non sunt in prius & pos-  
terioribus, quatenus sunt efficientie partiales, sed quatenus una  
est quodammodo additamentum alterius.

Ultimum. Actiones distinguuntur per  
tres: sed subiecta et subiectio illius sunt tria diversa: quae actiones  
per quas producuntur diversa erunt. Pariter probare quidem argumē-  
tum non finit subiectum, et subiectio per unam simplicem actionem,  
sed per unam compositam ex duabus partialibus. In factis igitur  
distingueda est maior concedendum quod actiones distinguuntur per  
tres totales, negandum, distinguuntur per partiales. Invis utraque  
illius actionis est totum suppositum quod conflatur ex natura modo  
de subiectio.

Sunt quidem haec duo subiecta ita  
probabilia, ut neutrum rejicere audeam, sed hoc posteriori pluri-  
bus placeat, quod ex illorum vel utroque melius declaratur Sacrosancti  
Incarnatio mysterium. Aliter in id non videtur, quod ad id declara-  
tum non omnino conveniunt in oppositum possum inveniri, ut  
ex illius finit, et solutione argumentorum huius patet.  
In illa in advertendum est efficientiam subiectio a natura, ita  
esse naturam, ut in non sit centralis, potest enim a Deo produci  
subiectio, quoniam natura ad illam effectivam conveniat? Inquit,  
quod si haec dependia esse centralis, quae ex communi loci mundi: sed  
hoc est falsum, quod ubi supradicta est minus, et in a solo Deo  
confertur, nec offert dependia quasi materiam quae haec subiectio  
a natura, et quae non potest supponi, ad hoc ut effectiva et supple-  
ri non possit. Nam dependia illa quasi materiam est de loco modo, quod  
a Deo imperfecta est natura, ut centralis, quam modificat existit et  
non potest. Et loci est potest, quod dependia modica subiectio in eadem

malis est immediata, et imperfectionem in uoluntate, quam per se  
Deus suppletur non potest, nam modi immediate quod sua entitati  
conceduntur leuius modificati, quod in se recipiunt: ac uo  
dependentia in die est efficiens et mediante actione productiva  
modi, quae nullam in uoluntate imperfectionem. Nec dicas de  
per emanem, quod est actio imperfecta, quod quod sic per emanem  
aniam, sic a Deo queram actionem, quam non habet ullam im  
perfectionem. Deinde falsum est emanem non esse uersus actio  
nes, nec enim in uoluntate in uerbo facienda uis est.

De causa mali Subsistit ut statum?  
aduerendum est illam uel posse summi in uoluntate, et ea uo quae  
modi hinc cum malis, quae de le in illius tractatu diximus,  
summi posse aliquo modo accommodari ad similitudinem.  
Si uero primum modo summi certum est Subsistitiam non hinc cum  
malis. Quod si Subsistitiam non hinc cum malis: quod et non  
non est cum malis illius. unde patet, quod nec est praecipua accidens talis, nec  
Substantialis. Dicitur autem modum Subsistitiam, et hoc sufficit ut  
sic praecipua. Patet nam quocumque sic Subsistitiam in se habet a quo mo  
do in uoluntate: ac uoluntate Subsistitiam non dicitur Subsistitiam in se, imo potius  
non Subsistitiam in Subsistitiam. Si 2. modo, hoc est per similitudinem  
hinc cum summi cum malis, dicitur Subsistitiam quod cum ma  
pendere aniam. Ita non illa per suam entitatem immediate coniu  
ta est, ut implicet contra illam produci, aut consequari posse,  
et non sic tunc quod quam non ab alio non dependet, illa pendet  
aniam. Quod non aliquid obicit Subsistitiam esse falsam inde  
pendentiam non ab alio, sedum probat non posse Subsistitiam  
ab alio pendere nisi in actu non, quod libenter uoluntate

De causa mali mirum est dubitatio est  
cum non Subsistitiam sic uoluntate non actus, et tunc illam completo  
in uoluntate, alio uero asserendum est non hinc cum falsam. De  
inde probati quod cum suam entitatem immediate nam a fuerit  
passi illa quae esse praecipua Subsistitiam, et afficeret nam quod mirum

frā; hoc autem est falsum, tota n. substantia a se inā per  
modum trī. Vt. q. substantia rerum quae sunt simpli-  
ces d. non compositae: q. substantia ex suo pte n. hēt eam for-  
lem. fatentur tū, q. substantiam in rebus materiis compositis  
appropiunt ex modo frā q. non sic se habet d. ex eam sub-  
stā n. a, modum illum ex p. frā, ei q. modum frā, non q. talis  
vere sit, sed q. est eius forma. Itā finalis substantia q.  
se pte, ita n. ad pte d. in rerum nā, ut p. illam substantiam  
pleatur et subsistat independentē a quacūq. alia re.

## Articulus Secundus.

### Quos habeat effectus habeat substantia.

Dupliciter pot. intēgi substantiam hēre effectū, l. in nā quam modificat,  
Alu. actuum rerum exteriarum. Locus n. inquirimus de effecti-  
bus quos hēt in nā. Illa igit. a seccā substantia ē ul. trāta, s. eū  
independentē ab alio, tanquam a substantia cui innitatur, d. est in  
communicabilis ulterius alio, tanquam pars trā, l. frā sub-  
stā, q. in logica satis explicare: Nam communicari ut eam exteri-  
nam, ut mat. secundam, nihil ē inveniendū in nā, ut  
actiones semp. sint adpositae d. ē sup. Dicitur realiter q.  
p. virtutem communicari nā. cui supposita, d. supponi et commu-  
nicari ab, d. h. n. in logica.

Circa independentiam ab alio ulterius  
n. tanquam a substantia, adveniendū est ad modum substantiam  
reddere nam independentem, quo ipsa independentē est. Ipsa  
n. dependet a p. nā quam afficit, ut videtur art. super.  
non pendet n. ab aliqua re extrinseca, cum ex iō. modi. Ali-  
quod nec ē in alio: Si igit. reddat nam independentem ab  
alio, hoc est absolute independentem ab iō. re, nam eius-  
dem a se ipso nulla potest ē dependētia. Hae. in iō. a p. nā

physica est, potest n. n. subsistere ad aliam subsistentiam ab-  
 sumi ut videlicet. Unde e. p. incommunicabilitatem n. congre-  
 tri, cui initari, non praestari p. d. primario s. subsist. impli-  
 caret n. nam subsistentem a d. h. hypostaticae, et subsistentiam  
 efficiere p. d. primario nam incommunicabilem alteri ta qua-  
 tri ager subsistenti d. h. tri, quomodo implicaret al. b. in e-  
 nante indubio, q. illud efficit p. d. et primario absumi sub-  
 rem n. e. album, posita n. p. is affus non pot. impediri: sed rel-  
 dit illam incommunicabilem secundario d. quodam p. h. t. g. c. e-  
 nus illi, n. a. d. b. d. r. r. p. d. communica. b. l. r. a. t. i. s.

Illius u. l. e. m. u. s. i. n. a. s. u. p. p. o. s. i. t. a. d. u. o.  
 p. h. e. m. e. n. t. e. i. n. c. o. m. m. u. n. i. c. a. b. i. l. i. t. a. t. i. s. 1. a. e. s. t. i. n. c. o. m. m. u. n. i. c. a. b. i. l. i. t. a. t. i. s.  
 u. e. p. a. r. t. i. s. h. a. c. n. l. o. g. i. c. a. c. o. n. i. u. n. c. t. a. e. s. t. c. u. m. s. u. b. s. i. s. t. e. n. t. i. a. n. e. c. a. b. i. l. l. a. e. e.  
 p. a. r. t. i. s. p. o. t. e. s. t. c. u. m. e. a. s. c. o. m. p. l. e. t. u. m. i. n. c. o. m. p. o. s. i. t. i. o. n. e. m. a. l. t. e. r. i. u. s. e. n. t.  
 i. s. p. e. r. s. e. u. e. n. i. r. i. n. o. n. p. o. t. e. s. t. a. l. i. a. u. o. n. e. d. a. t. e. i. n. c. o. m. m. u. n. i. c. a. b. i. l. i. t. a. t. i. s. a. l. t. e. r. i. p. a. r. t. i. s.  
 q. u. a. m. s. u. b. t. e. n. t. a. c. u. l. o. q. u. o. l. i. p. o. t. n. i. n. a. s. u. p. p. o. s. i. t. a. t. a. a. s. s. u. m. a. t. h. y. p. o. s. t. a. t. i. c. e.  
 p. r. a. e. q. p. h. y. s. i. c. a. i. n. n. e. c. e. s. s. i. t. a. t. e. c. o. n. i. u. n. c. t. a. m. e. s. t. u. m. n. a. d. i. c. e. r. i. m. u. s.

In factis duae aquae coniungi possunt in unam tertiam, et in quibus  
 aliarum subsistens est: et non implicat nam subsistentem un-  
 unicam aliam in loca partibus. Partis aquam subsistentem n. un-  
 unicam aliam sub tota parte, sed illas duas coniunctas amitte-  
 re p. n. d. subsistentis, a h. a. m. q. d. demum resultare in aqua quae  
 est illis unum: quemadmodum si duo corpora coniunguntur amitte-  
 rentur exteriora superflua q. d. terminata b. a. r. i. s. a. l. i. a. d. e. q. u. o.  
 resultaret quae copularentur.

Circa aliud genus est flumen et lumen  
 in controuersiam uocari pot. d. subsist. ut p. n. u. m. p. a. l. e. a. c. t. i. o.  
 nam. sui dubitationi occasio nem d. d. i. t. P. h. u. s. c. e. l. e. b. r. i. p. r. o.  
 loquitur. Actiones sunt c. singularia / hoc est ut ois inter-  
 pretatur sunt suppositum. Tem n. ut expl. am. u. a. d. u. e. r. b. e.  
 tripl. i. n. o. a. c. t. i. o. n. e. s. l. e. f. e. r. i. p. o. t. e. a. d. s. u. p. p. o. s. i. t. u. m. u. e. l. t. a. n. q. u. a. m.  
 a. d. p. r. i. u. m. e. l. i. c. i. t. i. u. m. l. t. a. n. q. u. a. m. a. d. t. r. u. m. i. n. q. u. e. m. t. e. n. d. u. n. t.



Et tanquam ad Substratum ingruunt. Sic p. hoc in le 1.º Conclusionis.

Subsistit n. est prius factu elicitivum  
a Libiuationis. Ita Ivar. disp. 34. sec. 7. no. 6. q. cam unum  
viam excludit. Nec pot. a Libi. die. in prius ab. Teori. Disquisi  
tis, q. Subsistitiam neposim ce. excludit. Nec pot. in nullum  
influum positivum heri pot. q. n. pot. ce. prius a Libi. rium  
a Libi. u. actionis. Nec a Libi. p. sunt. Thom. iste. scilicet, q.  
cum afferant. coram, ce. in. conditionem agentis ad operan  
dum q. nullum influum heri in operari, sicut idem debent  
concedere in Subsistit. afferunt. n. coram et. ap. lei. dicitur  
qui a. n. ratione. u. pbati, q. Subsistit. m. i. sed nullus m. i.  
actiuum influum heri pot. q. nec et. Subsistit. i. h. u. hos  
debit. q. n. pot. ce. prius elicitivum actionis. 2.º. Thom. s.  
D. n. h. i. u. s. h. u. a. s. a. c. t. i. o. n. e. s. q. m. i. h. i. c. s. u. b. s. i. s. t. i. a. m. c. r. e. a. t. a. m. q. i. l. l. a. n. o. n. e. s. t. p. r. i. u. m. e. l. i. c. i. t. i. v. u. m. a. c. t. i. o. n. u. m. 3.º. Verbum  
Dinum supplee in Humanit. assumpta, q. q. Subsistit. creata  
prestat ad operandum: sed Verbum Dinum n. influit in eius  
actiones: q. nec creata Subsistit. in illas influit. Maior est  
certa. Min. probati, q. Verbum Dinum h. i. se. m. q. m. u. n. i.  
tri. Deinde q. nullus influum obt. ad extra, q. n. sic communis  
toti Trinitati. 4.º. Subsistit. Dina non sunt pri. opera  
di: q. nec Subsistit. creata. an. pbati in prius in acti  
bus ad extra, ad quos factu prius operandi. n. Dina et  
n. le. s. i. s. t. i. a. m. q. p. r. i. u. m. a. c. t. i. o. n. u. m. a. d. e. x. t. r. a. e. u. s. i. b. u. s. D. i. n. i. s. D. e. i.  
s. o. r. i. s. s. e. d. l. e. t. e. r. e. s. n. o. n. s. u. n. t. c. o. m. m. u. n. e. s. q. n. s. u. n. t. p. r. i. a. i. b.  
larum operum. Deinde probati in actibus non naturalibus  
quorum prius. Dina et n. le. s. i. s. t. i. a. m. u. t. p. r. o. b. a. t. D. Thom.  
1.º. p. q. 41. art. 5. quod totum sunt con. d. i. n. o. n. e. s. l. e. g. i. s. i. t. a. e. a.  
p. p. r. i. q. u. a. d. e. l. a. b. a. r. t. r. a. c. t. 3. l. i. b. d. c. a. p. 5. V. a. s. q. 1.º. q.  
d. p. 164. cap. 3. Unde a parte colliges ut in Parte 1.º. d. e. i.  
p. r. i. g. e. n. e. r. a. t. i. o. n. e. n. i. s. i. n. f. i. l. i. o. q. i. h. a. c. l. e. g. i. s. i. t. a. t. a. n. q. u. a. m. c. o. n. d. i. t. i. o. n. e. m.  
n. a. t. i. a. m. l. a. t. e. r. n. i. t. a. t. o. m. q. m. i. a. i. n. l. a. t. e. u. n. e. s. t. p. r. i. a. m. D. i. n. a.

n' sint pna actionum nec et Subsistia creata, erit illarum priim. Deu  
 by. Dina Subsistia absoluta e priim operandi: q' et creata  
 erunt pna actionum. Nam Subsistia absoluta includit in eadē  
 Dina, qua est priim operandi: et uo Subsistia creata est extra cenā  
 nā creatae. Unde aduerbes si eia n' distinguat ap. lei ab unitate  
 actuali, quod uerum existimamus, concedendum e eia n' priim  
 operandi, si non distinguat de existente, Subsistia in uo distingua  
 tur, et herē non potest.

2<sup>a</sup> Conclusio. Subsistia secundū  
 antecedens nā ex p. agentis. Hae ab iisdem Act. confirmatur.  
 et probat loū, q' prius e remā completam in suo eē, quam opari:  
 sed Subsistia completi in suo eē q' Subsistia: q' pae ante  
 eedit omi opom, et requirit ex p. agentis, quod e illam compli.  
 Deinde relū Dina requiritur ex p. Dei agentis ad actionē  
 ad extra: q' e Subsistia creata requiritur ex p. agentis natis. ois  
 p' q' quamquod uo uniti ab oibz L. q' concedat, per loū, q' prius  
 unitum Deum in suo eē perfecte constitutum, quam o perent:  
 sed nā uo e' uo n' h' n' p' l' ois Dina: q' ille requiritur  
 ex p. Dei agentis. Ne n' ad extra operantem unipimus Dita  
 tem, nisi perfecte tratam, et in eē psonali constitutam, non q' ex  
 p. ois relū sint nāia, sed ex p. Dei operantis ut dicitur ab b.  
 cum uo Dita' tribuat h' opom, dicimus n' Ditate uerū  
 etto, uerum est p' summam ueritatem, q' est inter Dina  
 centiam et l' ois, e q' Dita' absolute Subsistia, et u' h' m  
 erminata a nobis uo n' p' itur.

Requirite q' Subsistia tanquam uo  
 uo ex p. agentis ad omi actionem, quod et indigendum e de  
 emanatū p' p' n' e' tatem, excepta emanō ipsius Subsistia. Sem  
 q' n' l' ois in suo eē completas e' tratā requiritur, ut e' h' p' med det  
 ce a l' ois lei. Deinde q' Subsistia cum sit uo p' sam entem  
 et h' n' e' magis cum illa coniuncta est, quam p' n' e' tates: q' ad il  
 l' ois ois supponitur. Et confirmari ulterius q' p' n' e' tates sunt

frā accidentales nām proficiētes in eē accidentali: sed eē sub  
stantiale, quod completur & subsistiam oīō prārequiritur ad eē  
accidentale: q̄ subsistia supponit semper ad emanatōē p̄ priatam

Tradita tamen doctrina intelligenda est  
si p̄cedamus via nati, sup̄p. n. miraculo, non op̄e est ut actioes  
sint sup̄ponum, cum Deus acciā ponat extra sub̄m, q̄ ita conserua  
ta nati habent plures op̄es, si et eadē n̄ hant nisi quatenus sunt  
uirtutes ē instrumenta sub̄e. Q̄ q̄ Deus pot̄ eleuare quamuis  
inertitatem ad efficiēdas actiones sine ulla dependētia a subsistia  
creato. V. accidens separatum ad creandum Aneg. lum, ē q̄ con  
cedunt posse nām conseruari a Deo sine ulla subsistia, concedunt  
illam suas actiones habituram.

Inquirendum le stat solum ē et actio  
nes trahit, et sub̄ie sine sup̄ponum, quā dicit n̄ ē magna intro  
uersia, nam ut solum nati via p̄cedamus sub̄m generis est in  
mā primo, p̄babib̄ et est creatiua q̄ actiones nullum heri  
sub̄m et in quantitate in sacra Eucharistia plures actiones  
recipiuntur, unde est n̄ dēt actiones sub̄ie ut in sup̄p. Nec et  
trahit cum generatō et creatō substantie in cōdant in nām  
proue antecedit subsistiam, si uā ē sniā q̄ actio est sup̄posita  
sitate fieri per emanationem, et diuinus creati possit acci =  
dens extra sub̄m: nati in actiones s̄i trahit ad tem, se let em  
cui debent subsistētia

### Questio Quinta.

Quibus in Substantijs dēt subsistētia?

#### Articulus. Primus

Et s̄ substantiales hēnt ueras subsistias?

Non inquirimus p̄sentē locō de sub̄ijs completis, s̄ nisi quē  
tam in creatam, quam in creatas heri subsistias. In creatam lo

Latus, sed non distinctus ab eorum, et absolute quod in ceteris includitur.  
 creatas non habet substantias a se dei distinctas: sed inquiri videtur  
 solum de subiectis incomplexis, et quod inter illas dignitate non excede  
 de fratri, de illa in primis. Intra vero sunt spualis qualis est la-  
 tis sola, et mater et diuisibilis, quales sunt reliqua uerba. De  
 uocati ex tradita doctrina non uidetur non subsistere dum in in-  
 corpore, primum quod est in corpore uti frater natus ipsius corporis;  
 et pars totius hominis: sed diuinus uerum subsistentem non pos-  
 se esse in alio uti frater et pater illius: quod anima rationalis non subsistit  
 dum est in corpore. Propter hoc argumentum sunt aliqui qui ex-  
 istiment animam latens dum est in corpore non subsistere, inter  
 quos est Vasg. in 3. p. disp. 32. cap. 3.

Verum ut haec Lanius explicandi inquirere  
 dum est unio quam anima rationalis habet ad mater le pugnat substantia,  
 si non sunt modi le pugnant, nunquam sibi esse poterunt saltem natur.  
 Non le pugnat ipsi sed sibi esse docet Vasg. disp. 34. sect. 5. no. 30.  
 et probat hoc quod licet anima habeat unionem ad mater non dependet ab  
 illa in suo esse: sed substantia eorum factis in eadem ab alio tan-  
 quam a substantante; quod haec potest esse cum unione facta latens ad mater.  
 Maior probatur ex oppositis anima rationalis quod non dependet animam: sed  
 quidquid non dependet ab alio quoad oppositum, et non dependet ab  
 illo quoad suum esse: quod est.

2. Anima Christi Domini est unio  
 ad, coadunata unio uerbo Domino per unionem hypostaticam,  
 et in illo subsistebat: quod unio informatiua, quam sibi habebat  
 ad mater non le pugnat substantia. anima informatiua, quod in tria  
 anima separata ex parte animam, et non fuit unio hypostatica.  
 V. V. quod ita unitam fuisse toto tempore ante incarnationem existimari  
 dum est, nec in unione dum unionem hypostaticam denuo factam  
 ad animam: sed unio hypostatica supplet propria substantia.  
 Anima rationalis dum est in corpore subsistit

3. Probatur ex productione anima

rationalis, q̄ si a Deo p̄ creationem: Sed quāq̄ creati, su b̄  
runt ut concedit. S. Doct̄. 1. p. q. 1. s. art. 4. q̄ aīa lat̄is in eo  
instanti in qua creati subsistit: Sed in eodem instanti uniti etiam  
m̄: q̄ si h̄t unionem insimularem et subsistiam. Quod si con  
cedatur in eo instanti n̄ario concedendum est uti tempore quo est  
unita. Dicitur unionem ad m̄m impedire subsistiam. hoc n̄  
factum est, q̄ unio ad m̄m est posterior n̄ ipsa subsistit.  
Et probat̄ q̄ subsistia, cum sit complementum lei q̄ subsistit est  
ill̄i magis intima, quam qui unio a leō modus: q̄ prius est in p̄  
rati, quam modus unionis. Deinde. Subsistia, l. si immedi  
ate, p̄ actionem qua creati aīa lat̄is, l. eius productio immedi  
ate sequitur creationem: at ut unio ad corpus si p̄ distinctā  
actionem d̄ ab extrinseco agente. Hec est sn̄a etiā (ar̄t. 1.  
p. q. 76. art. 2. Ferrar. Lib. 1. contra Gent. cap. 65.

Ad funct̄m ist̄ contraria sn̄a d̄m non  
est de uō subsistia absolute n̄ communicari alteri p̄ modum  
partis, l. p̄ modum sn̄a, Sed non communicari cum dependia  
a sustentante. Animam uō ralem d̄ si sit pars hominis il  
lus q̄ uā sn̄a, existit in corpore uō dependente ab illo. Unde  
in sn̄a distinguenda est in uō, concedendum q̄ rem subsistente  
completa subsistia n̄ communicari a leōi p̄ modum sn̄a, l.  
partis etiam sine dependia rem uō subsistentem incomple  
te, ita posse communicari, sed sine dependia a sustentante.  
Anima uō ralis d̄ si sit subsistens, non in est complete sub  
sistens. Non quod subsistia quam h̄t non sufficere ut extra  
m̄m coherere, cum sine additione alicuius positivitate  
parata existat, sed q̄ semper h̄t inclinamā m̄m, ut  
pars ralis, q̄ inclinatio non pot̄ esse cum subsistia comple  
ta; et h̄c est ratio ob quam aīa lat̄is et extra corpus n̄  
ens completum.

Hinc colligit̄ n̄ sufficere neq̄ uōi eandē  
in sn̄a ad hoc ut aliquid dicatur subsistens: sed opus est

ut n̄ sit in subto cum dependia ab illa, d̄ uſcorius loquitur  
 ut n̄ sit in alio tanquam in tr̄o, quod addo p̄pi animā (ſubſt̄  
 Dni, quā et n̄ sit in mā cum dependia ab illa, n̄ p̄pi ſubſubſt̄  
 p̄pi ſubſt̄ia, ſed diuina, q̄ oſt̄ in Verbo q̄ unionem hypost-  
 taticam, tanquam in tr̄o. Ob̄y. at anima q̄ unq̄ alia eum ē  
 in mā, ab̄ in ſubſt̄ia totius compositi: q̄ p̄pi n̄ habet p̄piā  
 ſubſt̄iam. Negati n̄ contra, d̄ t̄o ē q̄ ar̄a (ſubſt̄ Dni) ab̄  
 in Verbo et dependens ab̄ illo, et q̄ unq̄ alia ar̄a ē in ſub-  
 ſt̄ia totius componendo ſuam q̄ ſua partialem ſubſt̄iam,  
 n̄ dependens ab̄ illa.

Longe diuſa t̄o est in ſc̄i ma lib̄,  
 in his n̄ nulla est ſubſt̄ia etiam partialis ut p̄bat̄ cit. doc-  
 n̄. 42. L. q̄ ſubſt̄ia intrinſeſe includit independiam  
 ab alio, tanquam a ſuſtentante: ſed ſc̄i mali dependet  
 a mā a qua ſuſtentat̄: q̄ nihil h̄c̄ in ſe quod ſubſt̄ia dici  
 poſſit. Maior p̄bat̄ q̄ ſubſt̄ia redit̄ nam quāa ſicit̄  
 absolute ſubſiſtenciam in ſe: q̄ includit independiam  
 ab alio cui inſtituitur. Deinde inh̄ria opponit̄ ſubſt̄ia  
 ſed inh̄ria in accidente est ſc̄i ipſi in dependia a c̄o  
 mali: q̄ q̄ unq̄ dependia a c̄o mali excludit̄ totam ſubſt̄ia.  
 Min. p̄t. Probati n̄, q̄ ſc̄i mali educit̄ de p̄o mā: q̄ p̄  
 det ab illa, non tm̄ in fieri, ſed et̄ in fact̄o ē. Unde p̄  
 p̄bat̄ et̄. Nihil est in ſc̄i mali, quod non educat̄ de  
 p̄o mā: q̄ nihil in illis est quod alicui poſſit ſubſiſt̄ia. Pro-  
 bati contra, q̄ implicat̄ modum ipſum ſubſiſt̄ia pendere  
 a mā ab alio, quā a re modificata, ut ſupra probat̄  
 est: Sed si in ſc̄i mali nullus est mod̄, q̄ non educat̄ de p̄o  
 mā, nullus est, q̄ a mā ab illa non pendeat: q̄ nullus q̄  
 diu poſſit ſubſiſt̄ia. Et unſormat̄ uſt̄ en̄s, q̄ mā p̄pi  
 partialem ſubſiſtenciam, quāa h̄c̄, deſtructa h̄c̄ forma  
 nat̄ ſub alia conſeruat̄ ſua acc̄iam: ſed ſc̄i ita ab̄ de-  
 pendens ab̄ h̄c̄ n̄ mā, ut cum alia na tr̄ coherere n̄ poſſit

q̄ n̄ h̄t̄ partialem Subsistentiam, quemadmodum mā h̄t̄  
Est n̄ m̄s̄ q̄dam infra m̄li p̄ quem sub  
sistentia m̄a completi, et cum illa componit Subsistentiam totius, q̄  
m̄s̄ distinctus ē ab unione ipsius s̄c̄i ad m̄m, et p̄ b̄ari, q̄ Ver  
bum Divinum assumpsit sanguinem, n̄ tm̄ in mā, sed et infra: q̄  
aliquid in illa datur, quod p̄ Subsistentiam Divinam sup̄pleri pot̄:  
Sed hoc n̄ pot̄ ēē unio, h̄c. n̄ vitur m̄m et s̄c̄m n̄ h̄t̄  
et p̄ p̄ imperfectionem quam h̄t̄ Deo se pugnat: q̄ erit aliquis  
m̄s̄ ab unione distinctus, q̄ ad Subsistentiam pertinet. Et ex firmat̄  
tur, q̄ Verbum Divinum pot̄ est assumere et conservare extra  
m̄m quamlibet s̄c̄m m̄lem: q̄ aliquid est in illa quod p̄ne  
at ad Subsistentiam: non est talia partialis ut p̄ b̄avimus: q̄  
Subsistentia est aliquid modus q̄ cum Subsistentia m̄a componat Sub  
sistentiam totius.

Obj. I. Effusio s̄c̄i huius modi est re  
dere nam Subsistentem: q̄ ē uā Subsistētia. an̄i p̄ b̄ari q̄ ante  
illum modum n̄ intelligit̄ n̄ perfecte Subsistentem: s̄ ē s̄c̄i s̄c̄i  
illius est redere illam perfecte Subsistentem. Res h̄c̄ n̄  
p̄ d̄ando an̄i. Effusio s̄c̄i huius modi ē complere Subsistentiam  
totius, q̄ ante illum n̄ intelligit̄ completa. Non est aut̄ ut na  
rium ut complementum sit eisdem loīs cum le quam complet  
ut videre est in punctu l̄i lineā, et fiḡa n̄ quantitat̄

Q. Si talis m̄s̄ daret̄ infra m̄li q̄  
us afficeret s̄c̄m quam compleret Subsistentiam m̄a: Sed nul  
lus effusio s̄c̄i huius est infra: q̄ talis m̄s̄ aut̄ est oīo  
impossibilis, aut de facto non datur. Major p̄ b̄ari q̄ una quaque  
s̄c̄i pr̄stat̄ suam s̄c̄m s̄c̄m in sub̄o cū immediate  
unirur: Sed ille m̄s̄ immediate est infra: q̄ aliquem e f  
s̄c̄m s̄c̄m in illa pr̄stat̄. Minor videt̄ certa, q̄ n̄ h̄t̄  
est infra quod dicit̄ pot̄ ē s̄c̄i illius modi. Res negando  
m̄q̄m. Ad eū t̄m̄m dicit̄ illum modum pr̄stat̄ sua  
e s̄c̄m s̄c̄m in s̄c̄i completens illius etiam, sed adiuncti

subsistentiā mā. Nec opus est ut mūs prius prædet suā o. fūm  
 saltem ei cum quo unent fieri, quam alteri ad quā nati nō ori  
 natur ut videtur est V. G. in unione corp. fūm quā et si cum ip  
 sa fūm idem fieri, non prius afficit fūm quam mā, sed sit  
 unang. Si q. mūs ille corp. fūm non prius afficit fūm, quam  
 subsistentiā mā; sed complendo hanc afficit fūm. Idem  
 in eo reddere completam subsistentiā mā ac reddere fūm  
 subsistentem, cum mā nati nō potit subsistere complete nisi in  
 unita fūm: et probat ulterius, q. mūs ille fūm etsi sit dis  
 tinctus a unione, in sequit. illam, q. non est in fūm, nisi q.  
 ut sit unita hui mā. Unde si fūm malis a Deo extra mā  
 ponat, et conservet, non poterit fortassis poni cum tali modo.

Ob. Inherētia accidentis est et unio  
 et tñ prius afficit accidens quam subūm: q. falsum est unio  
 nem utrumq. eorum simul a fūm. Nec in inherētia nō est pu  
 ram unionem, sed et ē complementū accidentis. Deinde  
 falsū ē prius afficere accidens quam subūm, nec in accedens  
 prius intelligit in se complementum q. inherētia, quā unio subūm,  
 a quo in fieri et conservari dependet

Ex his adverteb. modum fūm partim unie  
 re partim differre a modo mā, quem dicimus de subsistentiā. Con  
 veniunt n. quod utroq. sit mūs cōiā: Deinde, q. quemadmodū est  
 partibus ipsis physicis sit una nā, ita ex his sit una subsistentiā.  
 S. q. ita unus probat nati cum alio unionem, ut scilicet ille un  
 servari non potit. Differunt vō quod subsistentiā mā et si pendet  
 nati a modo fūm, nō non pendet ab hac fūm nō, q. ipsi, cum sub qua  
 libet alia potit conservari: mūs vō ipsius fūm ita additus est  
 hui mā, ut in nulla alia eā potit, quemadmodū et ipsa fūm. Graus  
 est, q. partialis subsistentiā mā afficit mā absolute in cōiā.  
 unde cum mā q. mutationem fūm non amittat cōiā, nec et amittat  
 subsistentiā: ac vō mūs fūm, non afficit ipsam fūm, nisi quā  
 sit unita, unde destructa unione, perit.



Quæres V saltem si Deus conseruet partem materiam extra materiam de  
beamus illi concedere Subsistentiam? Respondo a se in illa ratio dicit potest  
subsistentia completa, si non ordinatur ad componendam aliam totalem.  
Potest etiam dici incompleta, si est rei incompleta, et q̄ ordinatur ad  
compositionem textus existantem p̄m̄ h̄, sed n̄ semper vult ut  
m̄ in hoc sequatur nam. Lei quom̄ modificat. Nam actio productiva  
m̄ est actio completa et n̄ est m̄ Lei incompleta, permuta ḡ alia  
exempla facile possunt excogitari: hæc in ḡ. tota e de nomine

## Articulus Secundus

### Materia prima habeat Subsistentiam

Q̄. hæc fere in super. art. dicta est, ut in eland p̄at breviter  
iterum exponat. Respondo in materia sua Subsistentiam probat in primis  
ex inæstibili modo ino Incantis, si Verbum Divinum assumptis  
m̄m̄: non potest aut illam a Deo esse, nisi hæret Subsistentiam: q̄  
atq̄. I. Sactenus p̄batum e Subsistentiam h̄us e composita  
ex alio m̄ m̄, et ex alio fr̄e: q̄ m̄ hæc p̄nam Subsistentiam.  
Et confirmat q̄ m̄ hæc ut p̄bavimus est complementum tantum  
Subsistentia: q̄ ratio ex p̄. m̄ concedenda est Subsistentia. Alioquin  
unde Subsistentia totum. Dico non vult e ut p̄s componentia sint  
eiusdem visum toto. Unde m̄ m̄ nec m̄ fr̄e erant Subsistentia,  
erit in compositum ex illis. Sed contra est q̄ m̄ Subsistentia  
ratio hæc annexam independiam ab alio, tanquam a sustentante.  
sed m̄ m̄ hæc annexam talem negim: q̄ est Subsistentia. Maior  
est certa ex his q̄ hæc enud dicimus. Min. p̄bat. Alia prima est  
primum Subm̄: q̄ est in dependens ab alio tanquam a d̄to,  
ne p̄cedamus in in finit: q̄ eius m̄ quom̄ dicimus e Subsistentia  
hæc annexam negem de pendia ab alio tanquam a d̄to. Deinde  
confirmatur, q̄ coram m̄ p̄m̄. a p̄a est tr̄m p̄ Subsistentiam: sed  
n̄ hæc illam exp. fr̄e: q̄ hæret ex se. Maior p̄t, q̄ coram m̄  
sequit conditiones ipsius m̄: sed d̄o cum se primum Subm̄